

AKATALPA

Şubat 2005

Aylık Edebiyat Dergisi

Sayı : 62

ŞAİRLER VE BADEM AĞAÇLARI

Ramis DARA

Savaşa giderek kendisini terk eden Theseus oğlu Demophon'un acısına dayanamayan güzeller güzeli sevgili Phyllis intihar eder ve bir badem ağacına dönüşür. Pişmanlıktan ve üzüntüsünden ağlayarak geriye dönen delikanlıyı görünce de ona hemencecik en güzel çiçeklerini açar. Badem ağacının öylesine güzel ve erken çiçek açmasının nedeni budur...

Bu yıl kış ılıman geçiyor ya, ülkemizin çoğu bölgesinde badem ağaçları belki de şubat içinde çiçek açtılar, açacaklar... Efsaneye bakınca da badem ağaçlarının niye erken ve o kadar güzel açtıklarını anlamış oluyoruz...

*

Günümüz şairlerini besleyen iki kaynaktan biri kitap, diğeri özne hayatlar gibi görünüyor. Her ikisi için toplam olarak kültür diyebiliriz. Doğaysa günümüz şiirinin, sanatının, edebiyatının biraz uzağına düşmüş bir kaynak.

Şehirlerdeki hızlı yığılıma, insanları doğadan uzaklaştırdı; ama bu sanıyorum bizimki gibi toplumlarda daha acımasız gerçekleşti. Plastik varlıklar olup çıktık adeta. Ve bu plastisite sanata, edebiyata, şiire de yansıdı sanki.

Yeryüzünü aşma, insanın sınırlarını zorlama, genişletme, geliştirme iddiasını içinde barındırması gereken sanat ürünleri, soluksuz, seyirtisiz, kıpırtısız zanaat 'eserleri' olup çıktılar adeta.

Bu engeli aşma, hayata, doğaya daha çok açılma ihtiyacı duyan şairler edebiyatın bir diğeri ve oylumlu türü romana yönelmekte, şiirlerini romanlardan taşıdıkları yaşam parçaları, doğa kırıntılılarıyla canlı kılmaya çalışmakta. Bu arada, tabii sinemayla, birbirinden ilginç filmlerle beslenen şair ve şiir sayısı da az değil...

*

Ben bunu yapmaya çalışanlara ya da şiirini özellikle kitapla besleyenlere farklı tür kitaplardan söz etmek istiyorum. Bitki kitaplarından, bu bitkilerle yapılan yerel ve genel yemek kitaplarından.

Ve Sevgili Tijen İnaltong, bu konuda inanılmaz zenginlikte bir yazar. Onun *Radikal Cumartesi*'de yazdığı kimi köşe yazıları edebiyat dünyamızdaki kimi denemecileri kışkırtacak güzellikte.

Tijen hanımın birbirinden ilginç kitaplarından üçünün adını veriyorum: *Meyve Ağacından Hikâyeler* (2004); *Bir Ot Masalı* (2003); *Tak Koluna Sepeti: Bodrum Pazarından Tatlar, Renkler, Portreler* (2003).

Şiiri sadece şiirde, romanda, sinemada ve doğallıkla iç dünyasında arayan arkadaşlara duyuruyorum...

Yücel KAYIRAN

SORARLAR

sonradan hatırlıyorum bunları. birini arıyormuşum gibi dolaşıyordum dünyada. neyi anımsamıştım, kredi kartımı unuttuğum yerde. neden çarpıp duruyordum hep sıfırla kendimi.

yalnızlığım vazgeçilmiş olmaktan olma. kasiyer kızın güldüğünü hatırlıyorum. kesinlik yoktu kalbe açılan güneşli kapıda. aşk da durdurmuş insanı dünyadaki yürüyüşünden.

ifade edemedim biliyorum hissettim kendimi hep birhiç konuşmada. ben mi günah içindeydim günah mı benim içimde. sanki yoktu zaman, kararmış, seher vaktinden başka.

ne kadar genişti dünya gövdemin içinde. iddiam yoktu sesim yok. aklım, dargın bana. soru kime aitti, ben kime. mahsus mu gizleniyormuşum, insanlardan bu kadar uzaklara.

istedim hep, çıkmak sonu belli olmayan bir yolculuğa. ve kalmak uykusuz bir rüyada. kefil değildi hiçbir cilve, sadece telve. elimi kaldırırsam gökyüzü, yeryüzü neden uzak.

bir renk değil, bir koku hiç değil. ne aradım ikinci el kıyafetlerin içinde. kendimi sorunun dışında sanırdım. yetersizmişim iyilikte. istediğim görülmek istemediğim bir yer.

sonradan hatırlıyorum bunları. meğer teslim olmuştum tutkudan kurtulmanın yolu. iptaldi sesim. dalgalıgım kayıptan olma, gözlerim girdap. aradığım yanıtı neden ulaşamıyor.

Şeref Bilsel, Ramis Dara, Nuri Demirci, Melih Elal, Gültekin Emre, Ceyhan Erim, Ali Eryüksel, Metin Güven, Hilmi Haşal, Yücel Kayıran, Mehmet Sadık Kırımlı, Salih Mercanoğlu, Çiğdem Sezer, Vural Uzundağ, Sadık Yaşar, Halim Yazıcı.

KARŞI TAVRIN DERGİSİ 'KARŞI EDEBİYAT'

Melih ELAL

Karşı Edebiyat, Ocak 1986 ile Ekim 1997 arasında Ankara'da 112 sayı yayımlanan bir dergi. Derginin 8. sayısı dışında ilk 24 sayısına ulaşamadım. O nedenle, bu sayılardan Burhan Günel'in, *Öteki-siz* dergisinin Ocak-Şubat 2004 tarihli Edebiyat Dergileri Özel Sayısına yazdığı yazıdan ve *Karşı Edebiyat*'ın diğer sayılarından yararlanarak söz edeceğim.

Derginin adı, ilk 24 sayısında *Karşı Edebiyat*, 25. sayıdan son sayıya kadarsa yalnızca *Karşı*. İlk 24 sayıda başlığım altında hiçbir ibare yer almazken 25. sayıdan başlayarak "Edebiyat, sanat, düşün dergisi" ibaresi eklenir.

Günel, *Öteki-siz*'de derginin çıkışını, 70'li yıllardan beri dergi çıkarma özlemini aktardıktan sonra; "1979 sonrasında Ankara'da sürdürdüğüm yaşamım içinde, yazarlığım kadar dergi çıkarma isteğim de belirleyiciydi. 1984-85 yıllarında bu isteğe ya da tutku çıkış amacı, kendi durumlarındaki "genç insanlara yazınsal olanaklar sağlamak", "1980 sonrasında hızla yayılmakta olduğunu gözlemlediğimiz kirlenmeye, yozlaşmaya, değersizleşmeye karşı belirgin bir tavır oluşturmak"tır. Derginin adını da belirleyen bu tavır, o günler için cesur bir tavidir. Kirlenen, yozlaşan; bu nedenle de değerden düşen yazın anlayışını sahiplenme, ayağa kaldırma girişimi olarak sayıya değerlidir. *Karşı* bunu başarabilmiş midir? O tartışma konusu!

Dergi, 16x24 cm boyutlarında, üçüncü hamur kâğıda basılır, karton kapaklıdır. Sayfa sayısıysa 32 ile 104 arasında değişir. Kapağın sol yarısında biri dar, biri geniş aşağıya doğru inen renkli iki şerit bulunur. Birinci şeridin üst kısmında yayın yılı verilir. İkinci şeritteyse üstten aşağıya doğru sayı, ay, eder ve o sayıda bulunan yazarlar yer alır. Kapağın sağ yarısında; yukarıda derginin logosu, altında da önemli bulunan yazıların başlıkları bulunur. Bu kapak düzeni 53. sayıya (Ekim '91) kadar sürdürülür. 55. sayıda artık kapak kuşedir; logo, kapağın üst bölümünü tümüyle kaplar. Logonun altında günümüzden bir ressamın resmi, fotoğraf sanatçısının fotoğrafı ya da desen yer alır. Önemli bir yazı varsa ya da özel sayı düzenlenmişse kapaktan duyurulur. Bu yapı son sayıya değin korunur. 69. sayıda (Ocak '93) Burhan Günel 70. sayıdan başlayarak derginin boyutlarının değişeceğini bildirir ama bu gerçekleşmez. Nedeni 70. sayıda, okurların eski boyutları sürdürme isteği, biçiminde açıklanır. Gerçekten de bir derginin boyut değiştirmesi, o dergiyi saklayanlar için olumsuz bir yandır. Ciltleme, bir arada bulundurma, sergileme güçlükleri oluşturmaktadır. Aynı zamanda derginin biçimsel algılanmasını da engellemektedir.

Yayına başladığı ilk günden itibaren düzenli bir yayın akışı sağlayamaz *Karşı*. 1-6; 19-24. sayılar iki ayda bir, 7-18. sayılar aylık yayımlanır. 25. sayı dört ay ara verdikten sonra Mayıs 89'da çıkar. Günel, "Elinizdeki bu sayı yeni bir başlangıçtır" dese de aynı yayın düzensizlikleri sürer. 82/83'ten başlayarak iki sayı bir arada yayımlanmaya başlar. 100. sayıda tekrar, teker teker ama iki ayda bir yayımlanmaya başlar. 101. sayıda tekrar düzen bozulur; kimi zaman ayda, kimi zaman iki ayda bir yayımlanmaya başlar. Okurunun eline zamanında ulaşmada aksaklıklar yaşanır.

Karşı, gelişigüzel hazırlanan, belli bir sayfa düzeni olmayan, özensizliği seven bir dergi. Örneğin bir sayfada şairin adı üstte, hemen karşısındaki sayfada altta... İlk bakışta aynı şairin şiiri izlenimi veriyor, oysa başka başka şairlere ait.

Hemen her sayıya "Sevgili okurlar" ya da "Merhaba" diye başlayan yazılar yazan, derginin her şeyi Günel bile yazılarında

çelişiyor. Örneğin bir yazısında "1985 başından 1988 sonuna değin yayımlanmış bulunan *Karşı* edebiyat, sanat, düşün dergisi kaldığı yerden yayını sürdürüyor" (Sayı 25, Mayıs '89) derken, bir başka yazısında "*Karşı* dergisi 1986 yılının Ocak ayından bu yana yayımlanıyor" (Sayı 30, Ekim '89) diyor! Ki son verdiği tarih doğru... Yazılarındaki çelişki bir başka yazısında, 100. sayı nedeniyle yazdığı yazıda ortadan kalkıyor. "1985 yıllarının sonlarıydı. Eleştirmen Mehmet Yaşar Bilen'e, bir dergi çıkarmamız gerektiğinden söz ettim" derken 25. sayıda verilen "1985 başı" tabiri açıklığa kavuşuyor. Bu tarih birlikte dergi çıkarmayı düşünmeye başladıkları tarihtir çünkü. Sonra örgütlenme çalışmaları anlatıyor: "Bilen, baştaki kararsızlığımıza karşın sonunda benim gibi düşünmeye başladı. Örgütlenme, yazışma işini üstlendi. Önce Ahmet Özer ve İbrahim Oluklu ile görüştü. Yazışmalara başladı. ... Önce *Yaba Öykü* adındaki dergiyi yetkinleştirmeyi tasarlamıştık, ama derginin sahibi Aydın Doğan'ın kuşkucu tavrı nedeniyle bundan vazgeçtik; *Doku* adında bir dergi çıkarmaya karar verdik. Yakın dostum Mehmet Kıyat'ın "*Doku Sanat Galerileri*"ni düşünmemiştik. Katkısını ve dergiye desteğini istemeye gittiğimde incelikle bunu anımsattı, ileride aynı adla yayıncılık yapabileceğini söyledi. Bunun üzerine, çıkmak üzere olan dergiye "*Karşı*" adını koymak zorunda kaldım. "*Karşı*" benim edebiyattaki tavrımı özetleyen bir sözcüktü" (Sayı 100, Ağustos-Eylül '95) diyor. İşte çıkmak üzere oldukları an, 1985'in sonlarıdır ve *Karşı* Ocak 1996'da okurun karşısına çıkar. Bu son yazıda, yüzüncü sayı yazısında yanlış anlaşılmalara neden olabilecek 25. ve 30. sayı yazılarına hiç gönderme yapılmaz. Yine Özgür Savaşçı'nın "Akdeniz Türküsü" adlı şiiri iki kez (Sayı 96/97, Nisan-Mayıs '95; Sayı 100, Ağustos-Eylül '95) yayımlanır.

Karşı, yayını süresince zaman zaman kimi konuları öne çıkarır, zaman zaman özel sayılar düzenler. 1940 Kuşağının Doğuşu konusunu 7 ve 11/12. sayılarda işler. 36. sayısını (Nisan '90) Köy Enstitüleri'nin Ellinci Yılı'na; 44. sayısını (Aralık '90) ölümü nedeniyle Nurullah Arısoy'a; 45. sayısını (Ocak '91) 75. yaşına basması nedeniyle Aziz Nesin'e; 83/84. sayısını (Şubat-Mart '94) Ömer Seyfettin Öykü Ödülünü kazanan öykücülere ayırır ve özel bölümler oluşturur. 75/76. sayısını (Temmuz-Ağustos '93) Sivas Katliamı; 108. sayısını (Ekim-Kasım '96) Oktay Akbal Özel Sayısı olarak yayımlar.

Derginin sahipliğini Cengiz Celal Günel (1-49. sayılar), Metin Turan (50-68. sayılar), Burhan Günel (69-112. sayılar); yayın yönetmenliğini Cengiz Celal Günel (1-24. sayılar), Burhan Günel (25-112. sayılar) üstlenir.

Karşı, karşı edebiyat oluşturma söylemiyle yola çıkar, Burhan Günel derginin sunuş yazılarında güzel şeyler söyler ama; adından söz edilecek karşı bir edebiyat oluşturamaz. Belki roman üzerine söyledikleri, romanda alıntı, esinlenme ve belki de çalıntı adına söyledikleri önemlidir, tartışılmalıdır; olmaz, suskunlukla karşılanır. Zamanla dergi, Burhan Günel'i anlatma, tanıtma dergisine dönüşür. Zaten 82. sayıdan başlayarak kapanıncaya değin sahipliğinden tutun yayın yönetmenliğine derginin her şeyi odur.

Sonlara doğru, evini, arabasını satıp dergiyi ayakta tutmaya çalışır. Olmaz... Bizlere sanata ilişkin kaygılarını şöyle iletmeye çalışır: "Hiç olmazsa sanatın sıcaklığında buluşmanın yollarını bulamaz mıyız? 'İkibine beş kala'ya gelmişken, ülkemizde, uluslararası ortamlarda yüzümüzü ağartan değerlerimize, sanat uğraşı veren insanlarımıza olsun sahip çıkma bilincini oluşturamaz mıyız?" diye seslenir ve restini çeker: "Bunu da yapamayacaksak, bu ülkede kitaba, dergiye, müziğe, tiyatroya, baleye, yontuya ne gerek var?" (Sayı 92/93, Aralık '94-Ocak '95)

Evet sevgili okur, bu ülkede dergiye ne gerek var?

Sanata ne gerek var?

Hiçbirine gerek yok!

Euroya, dolara gerek var!

Öyleyse yok olsun bu dergiler, şiirler, öyküler, romanlar, resimler, heykeller, vs. vs. ...

Şeref BİLSEL

NEY VE YEN

Neyin sesini bekliyorsun
mermere çarpan kelebekten
dedi kadın

İnceden yağmurun giydirdiği
gözlerini aç, nefes alsın dışarı
kıılmak iyidir beklemekten
dedi adam

Neyin sesini bekliyorsun
yağmurun açtığı defterlerden
sarıl kendine, büyülen
ağır izleri var gövdende
aşklanmış zamanların
geri dönmek için mi yaratıldım ben
dedi kadın

Ney'in sesini bekliyorum
yıldızların dişlediği boynundan
kan akmaz Fuzulî gözden Irak
beni kara düşmüş köylere doğru
sesini kisan lambalar altında
seni soran rüzgârın önüne bırak
dedi adam

Sadık YAŞAR

KASIM KANSERİ

takvimden gelen hasta kasım
ne mısra akar ondan ne düş
bir yaprak dua hazırlar kışa

bir mektup annesi, çok eski
ritim...kalbinde saklı
çivitle yazdığı mevsim.

sıkı sıkı tutar adam
kaptansız sular bırakır
çocuğun uyku buzluğuna.

zamanı tuzla sarartır
seyredene açık saçık
anlatır uzakları tekne.

boş tenekede kanser
kıyıda, taşların arasında
sinecek nefesine birinin

sanki bunu anlamış, havlar köpek
aşağılara aşağılara
düğmeli bir ceket pardon ceset
imiş meğer kasım

Hilmi HAŞAL

KIYI YAKASI

Ben niye geçtim, "anlam" diye, nasıl o mayını
gelmemiş, olmamış olandaysa anlam
ben niye içtim o gizil suyu, sönmeyen an'ı
herkese ışık sesiyle akan aşkı
keten püskülü; altın huzme damlasını

boğulmak havada, nasıl bir şey
asılmak suya, yüzmek karada
köpürtür mü görüntüyü zambaklar, iki yüz
arasındaki kuyuda düş çoğaltma seansı
nedir dipteki gelgit saltanatı madem

hevesle başladı felaketi dünyanın
insanlar, benim sıratım der dirimine, sisteki

ben niye geçtim o mayını, merak pimini
işte uçtum; paramparça bir denizim artık
hevesime kilitliyim yine de; yakamda aşkyüzü.

Halim YAZICI

BENİ BU SEFERLİK AFFEDİN

*sokaklar bekliyor beni
kediler, çöp tenekeleri
deniz feneri, dostlarım*

ıstakoz kokusu, güvercinler
saat kulesi, kediler

ısparozlarla buluşacağım iskelede
az sonra sevgilimle
bir sürü göz vardır
yine gözlerinde

yalanım varsa söylesin kantar karakolu
ilk hedefiniz akdeniz şahidimdir
fotoğrafçı mustafa polis değil miydi

afişlerini çaldığımız yılmaz güney
arkadaş'ımız değil miydi?

74'te sinemalar daha beyaz daha beyaz.
sevgilinin yüzü daha sevgili
okulun önü, gökyüzü daha insan
ölüm daha yakın, dergiler bayrak
ellerimiz daha mahir, daha sıcak
afişlerini çaldığımız yılmaz güney
arkadaş'ımız değil miydi?

sokaklar bekliyor beni
plaklar, kaldırım taşları
dilenciler, yakamozlar
şiir sancıları

beni bu seferlik affedin
hoşça kalın.

BUNCA YIL ÇOK IŞIK BİRİKTİ AVUÇLARIMDA (*)

Ceyhun ERİM

Bir insan, üç kimlik...

Önce şair... 40 Kuşağı'nın en genci... Bir dava adamı, devrimci... 60'larda TİP'nin Balıkesir il başkanı... 70'lerden itibaren Türk Edebiyatına adanan bir ömür... Edebiyat tarihçisi... Şükran Kurdakul'u (d.1927) çevreleyen üç kimlik. Şair, devrimci ve edebiyat tarihçisi oluşu. Henüz gençliğinin baharında değil ilkbaharında şiirler yazmaktadır hece ölçüsüyle. 1943 yılında ilk kitabı "*Tomurcuk*"u yayımlandığında henüz on beş yaşındadır. Bir yıl sonra ise "*Zevklerin ve Hülyaların Şiirleri*"ni yayımlar (1944).

Örneğin *Tomurcuk* adlı kitabından "Derem" adlı şiirinin son dördlüğü şöyle bitmektedir:

"Şükran diler boyun gür ağaç olsun
O berrak suyunda gurup taç olsun
Sana bu sözlerim andaç olsun
Bir başka tat vardır derem suyunda" (1)

Zevklerin ve Hülyaların Şiirleri, hece ve ölçü dışına taşma eğilimlerinin ağır bastığı bir kitaptır. Bu kitapta yer alan; "*Daha güzel günler görebilirsin çocuğum*" (2) dizesi hece ve ölçü kaygısının dışına çıktığını imlemektedir.

II. Paylaşım Savaşı henüz sona ermiştir. Şükran Kurdakul lisede öğrenci iken Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi ile tanışır. Öğrenci olduğundan resmen üye olamadığı halde, partinin yan örgütü bir sendikanın kuruluşunda görev alır, örgütlenme çalışmalarında bulunur, sekreterlik yapar. TCK'nın 142. maddesine aykırı eylemde bulunmaktan 1946 yılı Aralık ayında tutuklanır. Dört buçuk ay Denizli cezaevinde kalır ve beş aya mahkûm olur. Yargılanma devam ederken Yargıtay'ın "telgraf emri" üzerine 1947 yılı Mayısında Milli Eğitim Bakanlığı kararıyla liseden çıkarılır. Artık hem işsizdir, hem de okuma yaşamı sona erdirilmiştir.

Kurdakul 1945'lerde ilk kez Nâzım'ın şiirleri ile karşılaşır. *Taranta Babu'ya Mektuplar*'ı, *Şeyh Bedrettin Destanı*'nı okur. TSEP'teki deneyimleri, Nâzım ve 1940 kuşağı toplumcu şairleri ve çevrenin etkisiyle; "soyut insan sevgisi sınıf mücadelesi bilincine dönüştükçe" yeni kavramlarla tanışır. Toplumcu sanat anlayışı şiirini biçimlendirmesinde önemli rol oynayacaktır. Şairimiz o dönemi şöyle betimlemektedir:

"O yıllar Nâzım Hikmet'in Bursa, H.İzzettin Dinamo'nun Ankara cezaevinde yaşadığını, Sait Faik'in *Medarı Maişet Motoru* adlı yapıtından ötürü sıkıyönetim mahkemesine çekildiğini öğrendik. CHP'nin kayıtsız koşulsuz edebiyatı da denetim altına almak istediği yıllardı onlar" (3).

Şair İzmir'den İstanbul'a gelerek çeşitli işlerde çalışır. Noterde daktiloluk, bankada ambar memurluğu, düzeltmenlik yapar. Bu arada on beş günde bir çıkan "*Yeryüzü*" (15 Ekim 1951 – 15 Mart 1952) ve yine on beş günlük "*Berber*" (1 Eylül 1952 – 1 Ocak 1953) dergilerini yayımlar.

Bu dergilerde yayımlanan şiirlerinde ulusal kurtuluş ve sömürüye karşı çıkış temaları ağırlıklı olarak işlenir. İşte, Milli Kurtuluş Şarkısı adlı şiirinden bazı dizeler:

"Bu defa çok helecanlı bir marş dudaklarımdadır
İsterim hep birden Yirmi Sekiz yıl evvelkiler
İsterim hep birden söyleyip Milli Kurtuluş şarkılarını
Erkek adımlarıyla caddelerimizden geçsinler

(...)

*Bir tarafı hayatımızın dayanılmayacak kadar garip
Bir tarafı yoksul, üzüntülü, kahredici,
Haniden beri bütün memleket hürriyeti yaşamak bilip
Acısıyla direniyor yanda bırakılan hareketin
Haniden beri bütün vatansenverler ölüme karşı geliyor"*(4)

Bu şiirinde şiirsellikten çok, yalın ve düz bir söyleyişle dönemin iktidarına gönderme yapılarak *hürriyeti* savunan insanların baskı altında olduğunu, özgürlük ve demokrasi hareketinin yarım bırakıldığını ve yeniden bir kurtuluş savaşı özlemi duyduğunu, yüksek bir sesle söylemektedir.

"Ağıt Değil" adlı şiirinde ise;

"Gücünüz varsa sizin
Sözcüğü tutuklayın.
Öğrenci, Kitap, Türkçe
En güzel kavramı dilimin
Özgürlüğü Tutuklayın." (5)

diyerek dilin ve özgürlüğün insanın doğal hakları olduğunu, bir topluluk ya da iktidar tarafından güçle sindirilemeyeceği gerçeğini haykırmaktadır adeta.

Giderayak'ta yer alan şiirler, şairin 1953-55 arası TKP üyesi olduğu gerekçesi ile cezaevinde ve 68 gün hücre hapsinde yazdıklarından oluşmaktadır. Ne ki, 1956 yılında yayımlanan bu şiir kitabı toplatılır. Dolayısıyla şairimiz sıkıyönetim mahkemesince yine 142. maddeye aykırılıktan yargılanır, ancak süresi içinde dava açılmadığından ceza almaksızın dava düşer.

Yelken dergisini yönetir (1958-1962). *Yeryüzü*, *Berber*, *Ataç* dergilerinde şiirlerini yayımlamayı sürdürür. *Ataç* Kitabevi'ni kurar ve yayımcılık yaşamı da böylece başlamış olur. 1963'te *Nice Kaygılardan Sonra* kitabını, 1964'te 34 sayı *Eylem* dergisini çıkarır. 1965'te ise *İzmir'in İçinde Amerikan Neferi*, 1969'da ise *Halk Orduları* gelir. Bu kitaplar, *Yeryüzü*, *Berber*, *Fikirler* dergisinde yayımladığı şiirlerinden oluşmaktadır. Kitabı oluşturan şiirler, şairin 40 kuşağının etkisi altındaki ve 60'lı yılların görece özgürlük koşullarında ve TİP'te fiilen politikanın içinde yer alması dolayısıyla işçi sınıfı ideolojine adanan bir dünya görüşü ve yaşam biçiminin belirlediği, açık alanlarda yüksek sesle söylenecek biçimdeki, militan şiirlerinden oluşmaktadır.

Örneğin:

"Partim, işçinin, köylünün aydınlık örgütü
Partim güç bayrağım dalga dalga,
Umudun, bilincin, kardeşliğin örgütü." (6)

Kitap bu kez de TCK'nın 312. maddesine aykırılık gerekçesiyle toplatılır ve Şükran Kurdakul bu kitabından dolayı ceza alır. 1974 affıyla salıverilir. Bu arada 1969 yılından itibaren edebiyat tarihi alanında başladığı çalışmalarına ağırlık verir *Şairler ve Yazarlar Sözlüğü* (İlk basım 1974) ile *Çağdaş Türk Edebiyatı I-II* (I. cilt - Meşrutiyet Dönemi - 1976'da; II. cilt - Cumhuriyet Dönemi - ise 1987'de) kitaplarını çıkarır. Bu alandaki çalışmalarını genişleten Şükran Kurdakul'un bu eseri daha sonra 1992 yılında dört cilt olarak yeniden basılır.

1970'ten sonra şiirimiz devrimci içeriği ön plana alan ve "mazmunlara" başvurarak yeni bir söyleme yöneldi. 1977'de yayımlanan *Acılar Dönemi* adlı şiir kitabı adından da anlaşılacağı gibi 12 Mart döneminde cuntanın ülkede aydınlar ve devrimciler üzerinde estirdiği baskı ve terör günlerine gönderme yapmakta ve 1970-1976 döneminde dergilerde yayımladığı şiirlerinden oluşmaktadır. Kitapta yer

alan şiirlerde, 1970'e kadar şiirine baskın olan militanca söylem, yerini yaşama sınıf bilinci ışığıyla bakan düşünür Şükran Kurdakul'a bırakır yerini. *Acılar Dönemi* toplumcu şiirimizin geçtiği aşamaların izlerini taşıyor olmasına karşın, duyarlığa ve lirizme de açılan bir şiir anlayışının tomurcuklarını da bağrında taşımaktadır. Kitabına önsöz olan dörtlük bu düşüncenin belirgin bir yansımasıdır:

"Her şeyleri gördüm, yaşadım, biriktirdim de
Yıllar boyu senin dalların yeşerdi içimde
Işık taşıdı gözlerim, sevgi yansıdı duyarlığım,
Eskilerin divanları ekmeğe dönüştü şiirimde." (7)

Şiirinin olgunluk dönemi ürünü *Bir Yürekten Bir Yaşamdan*, 1978-1981 yılları arasında yazdığı şiirlerden oluşur. Bu kitap ona 1983 "Nevzat Üstün Şiir Ödülü"nü getirecektir. Kitabındaki şiirlerde militanca söyleyiş yerini artık yüreğinden damıttığı ve yaşamın lirizmini kattığı dizelere bırakır.

"Ben sevdayım, al beni sevecenliğine
Ben gülüm, dallarına aşıla beni." (8)

derken; geçmişte yaşadığı mahpusluklarını da unutmamıştır.

"Bunca acının çiçeği içimde büyüdü
Mahpusane saksılarından baharı benden sor.

Kulak ver gecenin sessizliğinde ağın sese,
Ölümcünün böldüğü uykuları benden sor;" (9)

Daha sonra *Ökselerin Yöresinde*'yi (İzlem Yay. 1984) ve *Ölümsüzlerle*'yi (İzlem Yay.1985) yayımlar.

Ölümsüzlerle kitabı, Şükran Kurdakul'un olgunluk döneminin bir yansımasıdır. Bu kitabındaki şiirler edebiyatın ölümsüz tiplerine adanmıştır. *Hamlet*'ten, *Paris Düşerken*'in Michaud'na; *Mai ve Siyah*'ın Ahmet Cemil'inden Yaşar Kemal'in *Orta Direk* adlı roman kahramanı Meryemce'ye Turgenyev'in Bazarov'una... 26 tiplerinin şiirlerini yazmıştır. Kendi deyişi ile bu şiirler "Dünya edebiyatının ölümsüzlerini bir kere de dizelerde yaşama girişimidir." (10)

Şükran Kurdakul, 1993'te şiir yaşamının 50. yılı nedeniyle toplu şiirlerini *Bir Yürekten Bir Yaşamdan* adı altında tekrar yayımladı. 1997'de *İhtiyar Yüzyıla* yayımlandı.

Şairliğinin, devrimciliğinin ve edebiyat tarihçiliğinin yanına öykü yazarlığını da eklemiştir. Yayımlanmış beş öykü kitabı var: *Tanığın Biri* (1970), *Beyaz Yakalılar* (1972), *Kurtuluşun Sonra* (1973), *Onların Çocukları* (1975), *Öyküler* (Seçme-1987).

Deneme, inceleme ve eleştirilerini *Şairce Düşünmek*'te bir araya getirir. Bir de oyunu var: *Zindandaki Şair*.

77 yıllık ömrüne ne çok şey sığdırdı... Sanırım bunu en iyi şu dizeleri anlatır:

"Bunca yıl çok ışık birikti avuçlarımda
Senin olsun.
Esinlen sevgi dokuyan ellerimden
Bunca yıl şiirin, kardeşliğün, kavganın
Has bahçelerinde yarattım bu gerçeği,

Vural UZUNDAĞ

HANIMELİ

kaçış/tı tüm adsız mektuplar, kilitsiz
zemberek kaldı bir uzağa imrenen, filmler siyah-beyaz

faili meçhul gazel yakmıştık ecel terleriyle
yıkılarak, o tekrar çıkılacak yokuşa eksik
bahçelerden zambak ölüleri taşırdı gök./yüzü
olmayan kristal fotoğrafta unutmuş yüzünü
cıldadı ses: çınırakk!

pustan bir sağanak yağıyor kente, sığınak
yok. hanımeli, beyeli, bilmem kimin eli değmiş
oyunlarımıza, meleklerin süzgecinden geçen zamanın
pıhtılaşmış solgun hüznüne boşalan yazdan
ki; damladıkça kanyor mürekkep, adı konmamış zarfların

döküntü mahzenlerin yasaklarıdır hayal, ten kadar
yakın ipin dansına, parçala duyularını aşka susarak

sarhoşluğa kıyılardan gidilir, gece uzun/
dur gitme daha masallar senin olsun

sonbahar gözlerinden düşmekteyim şimdi, ilk defa.

Sabrım senin olsun.
Aşkı senin olsun.

(...)

Biz ki acılar döneminden
Ellerimizi kirletmeden geçtik,
Direncim senin olsun.
Sevgim senin olsun." (9)

Bir adam, üç kimlik...

Şair... devrimci... edebiyat tarihçisi...

Kendi yazdığı tarihe bir not düşüldü: Bir çınar devrildi.

(*) Şairin *Acılar Dönemi* kitabındaki bir şiirinin dizesi.

- 1) *Edebiyatımızda 1940 Kuşağı*, H. Altınkaynak, İst.1977.
- 2) *Age*. s. 275.
- 3) *Age*. s. 277, Ş. Kurdakul'la konuşma.
- 4) *Age*. s. 281-282.
- 5) *Age*. s. 283.
- 6) *Halk Orduları*, Partim
- 7) *Acılar Dönemi*, Cem Yay. s. 8, İst. 1977.
- 8) *Bir Yürekten Bir Yaşamdan*, Karacan Yay. s. 12, İst. 1982.
- 9) *Age*. s. 43.
- 10) Ş. Kurdakul'la konuşma, *Milliyet Gazetesi* 4 ekim 1985.
- 11) *Acılar Dönemi*, Armağan adlı şiirden. Cem Yay. İst. 1977.

Not: Dergilerin yayın ve kitapların basım tarihleri B. Necatigil'in *Edebiyatımızda İsimler Sözlüğü*'nden alınmıştır.

Salih MERCANOĞLU

KISA MESAFE

zor

hayata dahil olmak taşrada

eve dahil oldum ben de

yok
ne odayım ne mutfak
sadece uzun bir antre

kim
o bile diyemem kapı çalsa
bana değil dışarıda bekleyen bahçe

belki
kollarımı kesmeden önce
yıllar önce, hani sokaktayken ateş
hani aşık paşa'da
parmakları sigortasız mustafa
horozlu cep aynasından
henüz çıkarmamışken yüzünü
hani kar yağarken kırılan şehre

yok
ne gencim ne ihtiyar
sadece kısa bir mesafe

Mehmet Sadık KIRIMLI

ISLIK

yalnızlığın sınırı yoktu...
susardım gecenin utangaç yüzüne bakıp, dilimde
sık sık hece burkulması; seslenirdim
komşu bahçedeki cevize. ahşap tekneyle
gözlerine yanaşırdım bahçenin sevinirdi.

“aynalar yalan söylemezdi” bilirdim.
pabuçları bağlı sabahlar çok erken kalkıp
silerdi yüzümden geceyi. sapsarı bi'gül-
den yaprak yaprak düşerdim, elbette
biri görse gülkurusuna dönerdim yerde.

sızıp kalırdı sabahın koynunda ayyaş
şarap testileri/ saçları erken ağaran gün/
kırık saplı bardak/ gecenin teri
tütün kokulu elleri masanın ve önümde hiç
sesi çıkmayan mezesi tükenmiş porselen tabak...

zamanı görmüştüm, çırılçıplaktı...
akmasını beceremedim kimselerin üstüne.
çığlığın hızıyla yarışan su
daha önceden gelip silmişti azgın
nehirleri içimden. acıyı tenimle söndürmüştüm.

yalnızlığın üvey kardeşiydi sessizlik;
kimi üstüne giyerdi/ kimi bırakıp giderdi/ kimi...
nar tanesi gibi ağzımın içine düşerdi kıpkırmızı
teni beyazladıktan sonra gülüp oynadığım kar;
çocuklar'la şimdi soğuğa teslim ettik ellerimizi.

hayat unutulmuş sevinçlerle yüklü bi'ıslık
değil mi sanki, üfleyip
geçiverdim işte içinden...

Çiğdem SEZER

SORU İŞARETİNİN RİTMİYLE

gün iniyor, yüzüne bakıyorum
suların çizdiği yarım yüzüne
sesin resmidir harfler
yarım yüzüne bir yarım daha...

seviniyor sözcükler

inip inip çıkıyorum sesinle
düşlerini havalandırıyor boş iskemle
kim oturmuş kim kalkmış
geceden kalma ateşin çukuru yanbaşımda
seni bir ateşe bir suya
donuyor çözülüyor bekliyorum
niye?...

tenimdeki yara izi
çıbandı. ne zamandı? sanki orda
bakılmamış dağ sancısı

yarım yüzünle dolaşıyorum
hanlar çarşılar su başları patikalar
kadının biri yok kuyudan su çekiyor
adamın biri yok kuşları dinliyor
yarım yüzünle sevişiyorum
soru işaretinin ritmiyle
evler bize bakıyor
sokaklar bize
kırık bir bilye
gözlerimizde

sesinle dans ediyorum
resmimizi yapıyor gökyüzü
ne çok benziyoruz birbirimize

uzağında uyurken
çekilmiş bir fotoğrafın
var bende. yer değiştiriyor
yüzümle

seni seviyorum
gün innmek üzere

Metin GÜVEN

YAMUK

Bizim köyün kadınları; kara merhem sürerlerdi çibanlarına.
Ya da yağda kızartılmış keten tohumu. Sülükler çanlarını çalardı;
bayramdı çünkü. Dalgaların yarattığı çember; gecenin üzerine
gönderirdi sevinç ezgilerini.

Benzer ortamlarda yaşayan, ama; birbirlerinden çok farklı
gümbürtüleri olan insanlar!

Patates yığınları,
Soğan artıkları
Soluklansın yoksullar! Çölde düğün var.
Çeşme sularını boşaltıyor dereye; ıslık çalan çocuklar gibi.

Bizim köyün kadınları; yeşil elmalar kadar tatlıdır:
Alınlarında kurşun izi vardır,
Gözlerinde yamuk yıldızlar.

'HARFLER KİTABI'

Gültekin EMRE

Üç bölümden oluşuyor Hayati Baki'nin yeni şiirlerini
topladığı *Harfler Kitabı*: “insan harfleri”, “şairler şarkı
söylüyor harfi” ve “yaşamak harfi”. Her harf önemli bir
kişiliği, ya da önemli bir konumu gündeme taşıyor kitapta.

Kafka ne diyor yalnızlığı üzerine? “benim yalnızlığım, insanlarla doludur”. Şair de yalnızlıkları yara yara kalabalıklara ulaşmaya çalışıyor *Harfler Kitabı*’nda: Kalabalık yalnızları şiirlerine taşıyan Hayati Baki, “elmas öfke”yi “yaşam ırmağının hüznüne” yayıyor imge imge “cömert yürek”lere su serpmeye, “hakikat bahçesinin iklimin”deki gövdelere. O, “çığlığın tunç renginde”ki hayatların “dilsüz dil”ine çıkarma yapıyor “gölgesizlik ikliminde” boy veren “yalçın istenç”i bulacağı “aklın sarkacı”na. “korkunun elleri”nin “mutsuz dünya”ya uzanışındaki “çılginca neş’e”ye müzikle hayat verişi zamanın düş kırıklığına aldırmadan. Elbette “diri tutkunun ikliminden doğuyor, / dokunuşun dili.” Aldırmadan “yaşam komedi”sine “deliren dil”. Ufkunu ve çizgisini iyi belirlemiş, zamana karşı iyi fırınlanmış, “parmakların ucunda”ki hayatın damarlarına sessizce yayılmış aşkın hallerinin harflere yansımalarının dilini yerli yerine ustaca oturtuyor Hayati Baki, şiirden şiire harf / hece / sözcük sektirirken. Onda, dil yakan, yakılan, hayat veren, hem de hayat bulandır. Dil, sözcüklerin yangınında korlaşan, yangından kendini kurtarılan bir kez daha yanarak çifte kavruşan, keskinliğini hiç yitirmeyen çift saplı bir hançerdir değıdiği yerdeki yarayı iyice deşen, yeni yaralara hayat bulan “dokununca ipeğın ritmiyle”. Kekre dile sırtını çeviriyor Hayati Baki, dilin yansımısını, yankılanmasını, kamaşmasını gözlüyor sözcüklerin ağzında. Sıcak küllerden, korlardan aşka yol bulmaya çalışıyor; acının öznesine yüklenip boş veriyor “bağırın kuşku”lara, “sallanan boşluk”lara; o, kör aydınlıklara sefer düzenliyor seferi yaşamını da alıp yanına; defne ile define arasında taht kuran “arıkuşları”nı şiirinde ağırılıyor “bir yanı gül bir yanı kızıl”. Çünkü, o, “insanlığın susayan dilini konuşuyor” “kafes ve karanlık” arasındaki “ölü tarihin” çığlığına aldırmadan. Onun şiirinde de felsefi bir yaşamın meyveleri elimizin altındadır: “ışık ne yapar ışıktaki / ışığın ışığı gölgede. / ne yapar ateş: kendi alevinde yanan: kül / özgür çiyye ne yapar / çimenin dili söylesin / giden günler dönen / günler. aynı şafakla.” “bahçesinde felsefe yetiştiren adam”lar, onun şiirinde “erguvan renkli geceye düşünce ekiyor”lar “maddenin granit tohumundan.” Kim bu adamlar? Beşir Fuad, Beethoven, Léo Ferré, Sappho, Kafka, Aprinçur Tigin, Rosa Luxemburg, Max Stirner, Andrey Tarkovski, Zenon, Baha Tevfik, Frida Kahlo, Harold Hart Crane, Albert Camus, Van Gogh, Emma Goldman, Nietzsche. Rahimdeki ayaklanmaları, çoğalmaları dünyamıza taşıyor Hayati Baki harflerle: Ustaca şiire odaklı portreler çiziyor sıkı dilini ve harfleri mühür gibi kullanıp.

Şairler de şarkı söyler, barış şarkısı. “ateşin içinde, mumun / kardeşliğinde acının alnında, buğday / tarlasında, yanan günün.” Dildeki çiçeğı, çiçekteki dili sunmak için “bitip tükenmeyen hayat”a, halklara. “yaşamak şarkısı”yla yola çıkıyor şiirseverler alarak yanlarına şairlerin dizelerini, imgelerini, onların hayatlarını, geçerek ateş, hüznün, kan ve

Ali ERYÜKSEL

HAİKULAR

kum saati
bozdu
çölün sessizliğini

...

ay kıskandı

güneşe bakan
ayçiçeklerini

...

kayalar utandı
çıplaklıktan
güneşi giyindi

...

horoz açtı
günün perdesini
yarasa kapadı

...

nehirler yamaçta
şarkı söyler
ovada şiir

...

çıplak dağ
utandı çobandan
uzun etek giydi

kapkara Madımak ölümünden. Sonra varıyoruz soluk soluğa bir yanımızda acı ve hüznün, bir yanımızda yine çilesi çocukluğunu yaşayan acı ve hüznün “dil harfi”nin evine. “ağzına giren dili, ağzından çıkan dili, ağzındakini: / saltık dili: mutlak ve keskin dili, tuzlu: / yakan ve acıtan. Baştan sona acıtan kusursuz acıyla, / aşkın ve avcı acıyla: ateşe dönüşen rüzgârıyla / soluğunda eriyen dili” bulmak için. Harflerin dili hayatımıza bir başka türlü müdahale ediyor onun şiirlerinde.

Hayati Baki, “kül saatinin sesinde” sınıyor sözcüklerini hayat karşısında, “gönlün yongası dil”in peşine düşüyor “dünyanın sayrı dili”nin nasıl insanlığı yaktığını anlatmak için. Kendi özgün dilini, şiirinin yandığı dili çoktan yerli yerine oturtmuş bir şair Hayati Baki. Küçük harflere sıkışık kalmıyor, tersine giderek sıklığı içinde sıcaklaşan, zorlamayan, düşündüren ve hayatın tüm çıplaklığına harfler biçen bir dünya hazırlıyor şiirseverlere.

Hayati Baki, *Harfler Kitabı*, Ekin Yayınları, Şubat 2004, 102 sayfa.

KEDİ KAVMI

Nuri DEMİRCİ

Bayan Y., bir kedisi olsun istiyordu. Seyrek çalınan kapısıyla somutlaşan yalnızlığını, sadece basketbol maçları yayınlandığında sesi duyulan televizyonunun yanına bir ses daha ekleme isteğini, ya da soluğuna bir soluğu daha katmak arzusunu neden olarak kullanabilirdi; bunların yerine, Bayan Y., belki bu nedenleri kapsayacak bir gerekçe öne sürüyor ve bir kedinin enerjisine ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Sordu, soruşturdu, epey arandı; dostlarına haber gönderdi, onlar da sordular, soruşturdular, epey arandılar. Bu arada balkonumun korkuluğundaki su kabına eğilen kedilere de bakıldı. Bu kedilerin içinde, Mona Lisa kadar güzel gülümseyenler de vardı ama, ön patilerini iyi

kullanamadıkları için olsa gerek, seçilemediler. Sonunda, yeni yavrulamış bembeyaz bir İran kedisinin, üçü de beyaz, üçü de dişi yavrusundan birinde karar kılındı. Bir sepet bulundu, bir battaniye ayarlandı ve bir arabanın arka koltuğunda, kedicik eve getirildi.

Musa'nın Nil yolculuğu gibi bir şeydi bu.

Beyaz, dişi ve İran cinsi bu kedinin enerjisi, uzun tüylerinde ve keskin tırnaklarında gizlenmiş olmalıydı; hiç değilse dışa vuruş biçimi öyleydi: Ziyaretlerimde görüyordum, odalarda bıraktığı beyaz tüyler bile enerjisiyle parlıyordu. Sevmek için uzandığımızda, çevik pençe hareketine dönüşen enerjisinin kanlı elektrosunu çiziveriyordu elinize. Sırnaşmayı bilmiyordu henüz ve bu yüzden cemaat edinmesi zor görünüyordu.

Hızlı büyüdü. Kuyruğu kalınlaştı, tüyleri uzadı. Kısalmış gibi görünen bacakları yüzünden, her an bir şeyin üstüne atılacakmış; atılmak için sinmiş de fırsat kolluyormuş gibi dolaşmaya başladı evin içinde. Gözlerindeki asil bakışa sarışın bir şımarıklık eklendi.

Bayan Y., evinin içinde ve kendi çevresinde yükselen piramitten hoşnuttu. Yorulmak bilmeden taş taşıyordu beyaz kızına: Kedinin küçük kum havuzunu sıkça temizliyor, çeşitli et yemekleri pişiriyor, iki çiçekli kâsenin birinden suyu, ötekenden sütü eksik etmiyordu. Cam dolabındaki kâse takımının ve yıllar boyunca kurduğu yaşama düzeninin bozulmuş olması umurunda değildi. Evden çıkışlarını, uygun bahaneler bularak azaltıyor; dışarı çıkmak zorunda kaldığıdaysa, zaman geçirmeye yönelik, ağırdan alarak yaptığı dışarı işlerini telaşlı bir acelelilikle tamamlıyor, eve dönüşünü hızlandırıyor.

Yaz ve sonbahar böyle geçti. Yağmurlar başladığında, balkon sefaları da, bitişikteki ve sokağın karşısındaki evlerin arasından sızan gökyüzü seansları da bitmiş oldu; içeri çekildiler. Balkon kapısının önündeki kısa miyavlamaları bir özlem işareti olarak kabul eden Bayan Y., arada bir kapıyı aralayarak kedisinin “dışarı” özlemine giderdi ama, bir gözü hep kapıda kaldı, dansa götürülen kızının dönmesini bekler gibi, kedisinin içeri gireceği ânı bekledi.

Bir gün Bayan Y., balkonda duran meyve sepetinden birkaç elma, mandalina ve portakal alıp bunları mutfak tezgâhına bıraktı ve musluğu açtı. Bu sırada kedi, gözlerine çivilediği bakışlarla Bayan Y.'yi izliyordu. Musluğu açtığını, meyveleri yıkayıp plastik bir kaba koyduğunu, bıçağı ve kabı alarak salona doğru yürüdüğünü gördü. Sonra, evdeki çölin bittiği yere, balkon demirlerine çevirdi başını: Kavminin geçtiği deniz, yarılmış, orada onu bekliyordu.

*

O kadın, olsa olsa Mücella, Hasta Yurdu Caddesi'nden Orta Pazar'a dönen yolun köşesinde, “Yardım edin” diyor bana, “tutuverin şu merdivenin ucundan.”

Bir elinde tahta bir çanta: Köşelerine üçgen kabaralar çakılmış, sapının iki yanında iki yaylı kilit. Kahverengi imiş, şimdi her renk: Boyadan boyaya dolaşmış kılların izleri gezinmiş üzerinde, kimi zaman da boyalı parmaklar.

Merdivenin geniş ağızındaki ilk basamaktan tutuyorum. Kadın, Mücella galiba, çantasını merdivenin üstüne koymuş, sırtı bana dönük, en dar basamağı iki eliyle kavramış, yürüyoruz: Mücella'ya doğru, Mücella'yla aramdaki açıklığı koruyarak merdivenden çıkıyorum sanki. Ya da Mücella iniyor merdivenden, aramızdaki basamakların sayısını bozmadan.

“-Ev şurada.” diyor, “yıkıldı yıkılacak. Sokağa devrilmeden çiçekler yapmalıyım duvarına.”

Evin duvarı su dolu bir balon: Bombesinde saman, çamur ve duvarın eğimine uyan ya da duvara eğimini veren çapraz tahtalar.

Kadın, papatyaları ezberlemiş. Gül dediği, dudaklarını, dibindeki yeşil kılıçlardan yukarı uzatmış kızıl topaklar. Sonra, sıkılmış karanfiller ve hiçbir ağaca yakışmayacak yapraklar, yapraklar.

O kadın, mutlaka Mücella, duvardaki pencereye gelince durduruyor boyamasını: Hâlâ tül, hâlâ saksılar ve hâlâ bakımlı birkaç sardunya. Duvarın o zamana kadar yıkılmamasının nedenini bulmuş gibi bakıyor, boyadığı çiçekleri kesen pencereye.

Pencere, arkasına yaslanmış, birazdan altına topladığı bacaklarını aşağıya sarkıtacak. Aşağıda ezberlenmiş papatyalar, dudakları uzamış güller, sıkılmış karanfiller.

Mücella, merdivenden iniyor, duvardan üç adım geri çekilip yaptığı çiçeklerden çok penceredekilere bakarak, “Şu merdiveni” diyor bana, “oradan alabilir misiniz? Arkadaki çardağa dayayın lütfen.”

Merdivene doğru yürürken dönüp bakıyorum: Arkada çardak yok.

“-Arkada çardak yok.” diyorum.

“-Dayayın bir yere” diyor, “dayadığınız yer çardaktır. Büyük düşünün.”

Mücella, evin bahçesinden yola taşan mor salkımlara beyaz noktalar konduruyor. Beni, duvarı, çiçeklerini unutmuş görünüyor, sardunyalı da. Ya da sadece sardunyalı düşünüyor.

Salkımlarla arasına girip yüzüne bakıyorum. Fırçasını boya tüpünün içine sokmuş, döndürüyor. Yüzüme bakmaktan çekinerek,

“-Nasıl yıkılacak.” diyor.

*

Kedi, bir süre sonra, sarkmış melez karnı, tırmalanmış burnu ve incelmış kuyruğuyla eve döndü. Giderken kavrulmuş kıyma ve sütle dolu bıraktığı iki kâseyi boş buldu ve o kâseleri doldurmaya yetecek enerjiyi artık taşımadığını anladı. Aynı gün, Bayan Y., uzun zamandır kedi aradığını bildiği bir avukata telefon etti ve onu evine çağırdı. Adam kediyi görünce aradığım bu, dedi; enerjisini hissediyorum, dedi ve kediyi, yanında getirdiği sepete koydu, götürdü.

*

Bir kadın, kim, bilmiyorum, Hasta Yurdu Caddesi'nden Orta Pazar'a dönerken,

“-Yardım edin bana” diyor, “tutuverin şu merdivenin ucundan.”

“-Nasıl yıkılacak” diyorum kadına, “siz, mevsimleri geçmeden mor salkımları benekleyin. Ya da papatyalarla boyayın yüzünüzü, bacaklarınıza karanfiller sıkın, göğsünüze değdirin dudaklarınızı. Geç kalmadan, başlayın hadi. Nasıl yıkılacaksınız.”

“-Siz beni Mücella sandınız galiba.” diyor kadın. Merdivenin geniş ucunu bir direğin dibine dayıyor, dar ucuna omuzlarını yerleştiriyor ve,

“-Çiçekçi” diye bağırıyor, “çiçekçi geldi, beyler.”

Köşedeki Şahadet Camisi gülüyor ve “-Asıl çiçekçinin kim olduğunu bilmiyorsun.” diyor kadına.

Arka bahçesindeki çiçekleri her gün suluyor çünkü ve her gün birkaç demet çiçek gönderiyor Pınarbaşı Mezarlığı'na.

Yayın Yönetmeni	: Ramis DARA	Yazışma Adresi	: Ramis DARA P.K. 68 16361 Ulucami - BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Melih ELAL	Katkı Payı	: 15.000.000 TL ya da 15 YTL
Yönetim Yeri	: Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Blok, D: 3 16140 Nilüfer - BURSA	Posta Çeki	: Hilmi HAŞAL adına 584893 numaralı hesap
Yayın Danışmanları	: İhsan ÜREN, Hilmi HAŞAL, Serdar ÜNVER, Nuri DEMİRCİ.	Dizgi	: Emel COŞKUN
Dağıtım	: Pentimento Art Shop (0212 2933959)	Baskı	: Özsan Matbaacılık, İzmir Cad., No: 221 BURSA
		Elektronik Posta	: akatalpa@hotmail.com
		Faks	: 0 224 2254052

Şiir ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.com) Ocak 2000'de Bursa'da kurulmuştur. Ticari amaç gütmeyi için yazarlarına telif ödemez.